U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Q. D. X.,** zastoupený Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem Labská 137/17, 405 02 Děčín, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2008, č. j. OAM-132/LE-06-HA08-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 5. 2010, č. j. 16 Az 3/2008 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 25. 2. 2008 neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Ten rozsudkem ze dne 11. 12. 2008, č. j. 16 Az 3/2008 - 23, žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti stěžovatele byl uvedený rozsudek krajského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2009, č. j. 1 Azs 8/2009 - 40, z důvodu nepřezkoumatelnosti.

V dalším řízení o žalobě krajský soud rozsudkem ze dne 14. 5. 2010, č. j. 16 Az 3/2008 - 57, žalobu opět zamítl. Ve vztahu k námitce žalobce proti rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany odkázal krajský soud na právní závěr vyjádřený v jeho prvním rozsudku ze dne 11. 12. 2008, potvrzený Nejvyšším správním soudem. Další námitku, že zpráva Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2005 je nevěrohodná a nepoužitelná na posuzovaný případ, krajský soud neshledal důvodnou. Konstatoval, že uvedená zpráva představuje oficiální dokument, který je veřejně přístupný. Tato zpráva je v souladu s ostatními zprávami a informacemi obsaženými ve správním spise, které krajský soud považoval za věrohodné také z toho důvodu, že byly vypracovány státními orgány Spojených států

amerických a České republiky ve spolupráci s Velvyslanectvím České republiky ve Vietnamu. Z listin založených ve správním spise pak vyplývá, že lidská práva jsou ve Vietnamu dodržována, a že žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. V posuzovaném případě se žalobce obává pronásledování či potrestání za účast na hazardních hrách, která je ve Vietnamu trestným činem, nikoliv však trestným činem s politickým podtextem. Podle krajského soudu si žalobce musel být svého nezákonného jednání vědom, snažil se uniknout trestní odpovědnosti, a proto Vietnam opustil. Nebyly shledány žádné politické důvody, pro které by byl žalobce nucen zemi původu opustit, proto považoval krajský soud tvrzení žalobce za účelová a uzavřel, že jediným skutečným důvodem k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že je dán důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že účelem podání jeho žádosti byla snaha o legalizaci pobytu, a domnívá se, že krajský soud v předmětném řízení dostatečně nevyvrátil námitky stěžovatele v tomto směru vedené. Zprávu Ministerstva zahraničí Spojených států amerických považuje stěžovatel za nevěrohodnou a na jeho případ neaplikovatelnou. Současně stěžovatel požádal Nejvyšší správní soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědí stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení, a uvedl, že jak rozsudek krajského soudu tak napadené rozhodnutí byly vydány v souladu s právními předpisy. K návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odkázal žalovaný na § 32 odst. 5 zákona o azylu. Dále poznamenal, že na zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o stavu dodržování lidských práv v jednotlivých zemích běžně odkazují soudy i žadatelé o mezinárodní ochranu, jsou tudíž obecně vnímány jako objektivní. Uvedená zpráva navíc nebyla jediná, z níž správní orgán a soud při rozhodování v případě stěžovatele vycházel. Závěrem žalovaný podotkl, že v průběhu správního řízení byl náležitě zjištěn skutkový stav věci, na jehož základě byla žádost stěžovatele posouzena. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně aby ji zamítl.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto

ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil s právním závěrem krajského soudu o tom, že zpráva Ministerstva zahraničí spojených států amerických o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2005 z 8. 3. 2006 je věrohodná a aplikovatelná na posuzovaný případ. Tuto námitku lze podřadit pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že *„při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71). Podrobněji se k podmínkám posuzování zpráv o zemi původu zdejší soud vyjádřil v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publikovaném pod č. 1825/2009 Sb. NSS. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva dovodil, že *věrohodnost informací o zemi původu je třeba posuzovat s ohledem na autoritu a pověst autorů zprávy, seriózност provedených šetření, návaznost a souvislost závěrů a skutečnost, zda uvedená tvrzení jsou potvrzena i jinými zdroji. Při hodnocení zprávy obsahující informace o zemi původu je nezbytné posoudit nezávislost, spolehlivost a objektivnost autora zprávy. Důležité je taktéž vzít v úvahu, jakou měrou je autor zprávy zastoupen v zemi původu, jaké jsou jeho schopnosti získávat informace přímo na místě. Soud připouští, že situací v zemi původu se zabývá větší počet zpráv, je nezbytné upřednostnit ty, které se zabývají stavem lidských práv v zemi původu a přímo uvádějí okolnosti rozhodné pro posouzení reálnosti hrozby nelidského či krutého zacházení. Relevance a váha zprávy je závislá na tom, do jaké míry se přímo věnuje otázkám posuzovaným v daném řízení. Zprávě, která obecně popisuje socioekonomické podmínky v zemi původu a nepojednává o specifických otázkách, jež musí být v řízení objasněny, pak bude zpravidla přiznána menší váha.* S ohledem na výše uvedenou judikaturu krajský soud správně uzavřel, že není důvodu pochybovat o objektivitě citované zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických nebo o její aplikovatelnosti na daný případ.

Dále stěžovatel namítal, že krajský soud dostatečně neposoudil jeho námitky, že účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu nebyla pouze snaha o legalizaci pobytu. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel brojí spíše proti samotnému posouzení této otázky krajským soudem, nikoliv proti nedostatečnému vypořádání se s jeho námitkami v napadeném rozsudku, což lze podřadit pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 11. 2003, č. j. 6 Azs 12/2003 - 49, podle něhož *„azyl je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmikoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Udělení azylu podle výše uvedeného ustanovení není možné za jakékoli pronásledování, ale jen za pronásledování, které je zapříčiněno uvedenými důvody. Tyto však stěžovatel neuvádí. Obecné potíže s policií tak neodůvodňují udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999*

Sb.“ Nejvyšší správní soud dále připomíná svůj rozsudek ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, z něhož dovozuje, že *o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového*, a rozsudek ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 55, ve kterém konstatoval, že „*azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje*“. Rovněž v tomto ohledu nelze krajskému soudu ničeho vytknout, neboť ten ustálenou judikaturu zdejšího soudu na posuzovaný případ správně aplikoval.

Námitky, jež stěžovatel učinil předmětem sporu, byly v judikatuře zdejšího soudu řešeny a krajský soud se nedopustil žádného pochybení, které by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je bezpředmětná, neboť podle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu je kasační stížnosti podané ve věci mezinárodní ochrany přiznán odkladný účinek přímo ze zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu